

2019 LæringsCentret

Pædagogisk LæringsCenter-
Forenings Pris 2019

www.plcf.dk

Gyldendals Børnebogspris 2019

Forfatteren og illustratoren Søren Jessen blev i september tildelt Gyldendals Børnebogspris 2019, der er på 100.000 kr., og desuden fik han en specialfremstillet statuette af Helle Vibeke Jensen. Forlagschef for Børn & Unge Lotte Hjortshøj motiverede og sagde bl.a.: "Det er ikke tilfældigt, at netop du, Søren, sidste år vandt PLC-prisen (Pædagogisk LæringsCenterforenings Pris) – den pris, der bliver uddelt af faglige formidlere på alle landets skolebiblioteker. En på mange måder kritisk forsamling, men som dit forfatterskab har fundet vejen til. Og at det ydermere er dit navn, der ifølge den store læsevaneundersøgelse, står på top-10-listen over danske forfattere, de unge selv vælger at læse, understreger blot, hvor populær, anerkendt og respekteret du er, også ude i den danske skoleverden. Man forstår jo godt børnenes valg, for Søren, dit forfatterskab er ikke alene omfattende men også bredt favnende. Din vej går fra de yngste over udgivelser til både børn og voksne i alle aldre. Og uanset om målgruppen er børn, unge eller voksne, afspejler dit forfatterskab en uforbeholden lege- og fortællelyst og en tro på, at børn og unge gerne vil udfordres på deres fantasi. I dine bøger går vejen igennem nervepirrende spil over fjerne planeter til smukke dystopiske klimafortællinger, der alle kræver noget af sin læser – og hvor du også inviterer den voksne læser indenfor i barnets fantasifulde univers.

Gyldendals Børnebogspris er blevet uddelt siden 1982. Tidligere modtagere tæller prominente navne som Tine Bryld, Ib Spang Olsen, Kim Fupz Aakeson, Jakob Martin Strid og Louis Jensen.

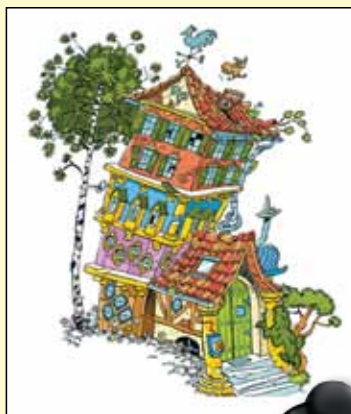
Foto: Robin Skjoldborg.

Læremiddelprisen 2019 går til "Molevitten"!

"Molevitten" er et dansksystem til indskolingen, som består af to spor. Det ene spor er et struktureret og gennemprøvet læseprogram, som består af en systematisk og lydbaseret tilgang til læseundervisningen med dertilhørende individuelle læsebøger.

Det andet spor er en sprudlende litteraturløse med en legende og en sansemæssig tilgang til litteraturarbejdet, og hvor dannelse er i højsædet. Tilsammen kommer de to spor omkring alle danskfagets mål, og arbejdsdelingen mellem de to spor er klar og struktureret, så du kan bruge systemet fleksibelt.

Undervisningsmiddelprisen er indstiftet af Undervisningsministeriet i samarbejde med Center for Undervisningsmidler samt fagbladene Folkeskolen.dk, Gymnasieskolen, Uddannelsesbladet og Medlemsmagasinet Frie Skoler. Til lykke til forfatterne Pernille Frost, Kenneth Jakobsen Bøye, Gitte Løkkegaard og illustratør Lars Samsøe.

INDHOLD

Opslagstavlen	2
Leder	3
Undervisning i, om og med H.C. Andersen	4
PLCF-prisen 2019	7
Tale til Mette Eike Neerlin	8
Hurra for det skæve og det grimme .	10
Every Cloud has a Silver Lining	17
Bibliografi	18
Læringscentret som praksisreflekterende team	19
Eksempler fra to skoler i Næstved ...	22
Jeg har lige læst.....	23

Skriverprisen 2019

Skriverprisudvalget under Børne- og Undervisningsministeriet har nomineret følgende tre kandidater til dette års Skriverpris:

- Glenn Ringtved & Otto Dickmeiss for 'Hader, hader ikke' (Carlsen)
- Maria Rørbæk for 'De hemmelige YouTube' (Gyldendal)
- Mette Vedsø for serien om Kaj (Gyldendal)

De nominerede bliver fejret, og vinderen afsløret på BogForum fredag den 15. november kl. 14.30 – 15.00 på BellaScenen med efterfølgende reception.

BOGEN SAMLER TANKERNE

Forlagshuset Lindhardt og Ringhof har netop lanceret kampagnen BOGEN SAMLER TANKERNE. Startskuddet er tre inspirationsfilm udviklet i samarbejde med Egmont Creative, som danskerne de kommende uger vil blive mødt af på Facebook, Instagram og YouTube. Målet er at få danskerne til at tænke over, hvad læsning betyder for dem – og tale om deres læseoplevelser. Foreløbig har mere end 400.000 set videoerne.

"På Forlaget Carlsen og Lindhardt og Ringhof taler vi meget om, HVAD vi læser, men også HVORFOR vi læser, og HVORDAN læsning påvirker vores opmærksomhed, vores empati og vores abstraktionssevne. For os handler det i høj grad om, at bogen samler tanker. Det er vigtigt i en tid, hvor vi konstant bombarderes med indtryk. Derfor er det blevet overskriften for det hele," siger Lindhardt og Ringhofs markedschef, Gertrud Smith.

Kampagnen fortsætter de næste måneder med events, bl.a. på Bogforum i november, og med videoer, kronikker, konkurrencer og andre tiltag, der kan skabe samtaler om bøger og læsning.

Otto B. Lindhardt Prisen 2019

Maren Uthaug modtog i september Otto B. Lindhardt Prisen 2019 ved Lindhardt og Ringhofs efterårsreception.

"Det er første gang i forlagets historie, at vi skal fejre os selv, uden at vores grundlægger er med," sagde adm. direktør Lars Boesgaard indledningsvis i sin tale. Otto B. Lindhardt døde i maj måned, 94 år gammel.

"Men årets prismodtager er om nogen lige i Ottos ånd. Ikke alene er det en homegrown forfatter, som romandebuterede på Lindhardt og Ringhof i 2013. Vedkommende er mildt sagt heller ikke som de andre. Hun er noget helt specielt og en ener (...) Du er grænsesøgende i din litteratur. Og adskillige gange går du også over grænsen. Du udforsker sindets bizarre dybder, og som læser bliver man ofte provokeret. Men alligevel sørger du for, at man kommer til at holde af dine personer. Selv om de er skæve og meget kantede. Vi vil ikke tøve med at lægge hovedet på blokken og sige: Maren, du er genial," sagde Lars Boesgaard.

Maren Uthaug debutroman, *Og sådan blev det*, var kåret som repræsentant for Danmark ved den internationale debutant-kongres i Kiel. Hendes anden bog, *Hvor der er fugle* fra 2017, modtog DR Romanprisen og fik følgende ord med af anmelderne: "Ibsen og Strindberg ville være imponerede". Lindhardt og Ringhof har netop genudgivet begge romaner i nye udgaver som en optakt til Maren Uthaug's tredje bog, *En lykkelig slutning*, som udkommer i november. Otto B. Lindhardt-prisen blev indstiftet i 2014, og med prisen følger 50.000 kr. Tidligere modtagere: Jørn Riel, Leif Davidsen, Knud Romer, Michael Katz Krefeld, Mich Vraa og Merete Pryds Helle.

Pædagogisk LæringsCenterForening
Hjemmeside: www.plcf.dk
E-mail: laeringscenterforening@danskklf.dk.

Redaktør
Eline Mørch Jensen
Weysesgade 9, 2100 København Ø.
Tel: 2171 7027 eline.moerch@gmail.com

Landsstyrelsen
Formand
Birgitte Reindel
Sophie Magdelenes Vej 1a, st.th, 3460 Birkerød
Tel (privat): 2329 6263
birgitte.reindel@skolekom.dk

Anne Foverskov
anne.foverskov@skolekom.dk

Kirsten Bundgaard Lassen
kirsten.bundgaard.lassen@skolekom.dk

Steen Juul Møller
steen.juhl.moeller@skolekom.dk

Karin Kjeldsen
karin.kjeldsen@skolekom.dk

Pensionistgruppen
Formand Stig Bergmann
Stokkemarkevej 19, 2730 Herlev
Tel (privat): 2254 5456
Tel (forening): 51 95 6777
stig@bergmann.st

Annoncer og ekspedition
laeringscenterforening@danskklf.dk

Adresseændring meddeles til
laeringscenterforening@danskklf.dk

Abonnement: Kr. 725,- inkl. moms.

Alle henvendelser vedrørende abonnement på
LæringsCentret rettes til
laeringscenterforening@danskklf.dk

Næste nummer af LæringsCentret
udkommer primo december 2019.

Udkommer 8 gange årligt. Oplag: 1.500 – ISBN
0105-9556

Design og grafisk produktion
CS Grafisk A/S

Deadlines:

Nr. 8: 1. november (udkommer primo dec. 2019)

Nr. 1: 1. januar (udkommer primo februar 2020)

Nr. 2: 1. februar (udkommer primo marts 2020)

Artikler i LæringsCentret dækker ikke nødvendigvis redaktionens og/eller Pædagogisk LæringsCenterForenings synspunkter.

Medlemskab: Skriftligt via hjemmesiden på www.plcf.dk

Kontingent: Opkræves én gang årligt i oktober.

Overgang til pensionistfraktionen:

Skriftligt via hjemmesiden på www.plcf.dk

Flytning, navneskift m.v.: Skriftligt via hjemmesiden på www.plcf.dk eller direkte til laeringscenterforening@danskklf.dk

Forside: Rasmus Meisler

Dengang da en bøsse var et skydevåben, og PLC var et skolebibliotek...

I skrivende stund har statsminister Mette Frederiksen lige holdt sin første åbningstale i Folketinget, og for første gang er PLC blevet nævnt i en åbningstale. Det var der ingen af Danmarks Radios seere (læsere), der havde gættet på, da de blev spurgt op til talen – og heller ikke jeg. Til gengæld ved jeg ikke helt, hvilket ben jeg skal stå på i min reaktion på det.

På den ene side er jeg virkelig godt tilfreds med, at Mette Frederiksen ved, at der er noget på skolen, der hedder PLC. Så langt, så godt. Men på den anden side kan jeg være lidt ærgerlig over, at hun sætter lighedstegn mellem PLC og skolebiblioteket, for det pædagogiske læringscenter er så meget mere.

En del af PLC er det fysiske skolebibliotek, hvor eleverne kan finde bøger til bl.a. fritidslæsningen. Desværre er den del mange steder blevet underprioriteret de sidste fem år, selvom det netop i denne tid, hvor så mange kæmper om børnenes og de unges opmærksomhed, er vigtigt at have nogle indbydende og inspirerende bøger og kunne yde vejledning i at finde de rigtige.

Men der er mange andre funktioner beskrevet i bekendtgørelsen for det pædagogiske læringscenter. PLC skal understøtte samarbejdet mellem skolens ressourcepersoner, sætte forskningsbaseret viden om læring i spil, formidle kulturtilbud og understøtte skoleudviklingsinitiativer i samspil med ledelsen. Og det er ikke gjort med at købe nogle bøger ind og så låne dem ud. Det kræver veluddannede medarbejdere, som har mulighed for at prioritere de opgaver, og det kræver en ledelse, der involverer sig i at sætte retning for de konkrete aktiviteter på den enkelte skole, og som skaber rammerne.

Det sker heldigvis på en del skoler, men der er desværre også skoler, hvor man er så økonomisk presset, at man ikke kan opfylde de flotte formuleringer i bekendtgørelsen. De flotte formuleringer er nemlig meget ukonkrete. Der er ikke beskrevet nogle mindstemål for indsatsen. Der er heller ikke beskrevet noget om, hvilken uddannelse der skal til, for at man kan løse opgaverne. I praksis betyder det, at ressourcerne først fordeles til de ting, der er konkret beskrevet i loven. Elevernes timetal for eksempel. PLC risikerer derfor, at der ikke er flere ressourcer tilbage, når det er PLC's tur. Og hvis statsministeren og hendes regering tror, det kun betyder lidt færre bøger på skolebiblioteket, så er det ikke sikkert, hun finder det vigtigt at ændre på.

Derfor har PLCF sammen med Skolelederforeningen og Danmarks it- og medievejlederforening bedt om et møde med vores nye undervisningsminister, Pernille Rosenkrantz-Theil, så vi kan drøfte, hvad der ligger i bekendtgørelsen for det pædagogiske læringscenter, og hvilke udfordringer vi oplever med den her fem år efter dens ikrafttræden. Undervisningsministeren har accepteret vores anmodning, og mødet er sat i kalenderen i februar 2020. Det glæder vi os til. I mellemtiden kan du, kære læser, finde ud af mere om PLC's funktioner, og om hvordan PLC (og skolen) kan udvikles, ved at læse artiklen inde i bladet, hvor Anna Johansen interviewer læringskonsulent Thomas Jensen.

God fornøjelse!

Birgitte Reindel, formand

Undervisning i, om og med H.C. Andersen

Af Dennis Hornhave Jacobsen og Marie Louise Johansen, lærere og forfattere til undervisningsmaterialet 100 lærerige opgaver til Sigurd fortæller H.C. Andersens eventyr

Nyt undervisningsmateriale med kreative opgaver med formgivning og musik og fordybelsesopgaver, hvor barnet dykker ned i H.C. Andersens måde at bruge sproget på.

H.C. Andersen igen? Hvorfor nu det? Svarene er potentielt lige så mange, som der er læsere af Andersens værker. H.C. Andersens værker er nemlig ikke bare kanoniseret kulturarv, de er også meget personlige oplevelser for hver enkelt læser.

Hvem af os har ikke et yndlingseventyr af Andersen eller en passage i et eventyr som vi husker særlig godt, og som vi elsker, fordi det på en eller anden måde vækker noget i os hver især?

Sådan skal det også være for fremtidens generationer. Børn og unge skal også i fremtiden have mulighed for at skabe sig et personligt forhold til Danmarks nationaldigter og hans fortællinger. Det er netop derfor Sigurd med åbne øjne har moderniseret sproget, så "Det er ganske vist" nu hedder "Det er ikke engang løgn!" Det er også derfor, at 100 lærerige opgaver til Sigurd fortæller H.C. Andersens eventyr ikke som mere traditionelle læremidler begrænser sig til at indføre eleverne i Andersens værker eller lære dem om H.C.

Andersen, men inviterer dem til at til at tænke med og på den måde give dem konkrete erfaringer med, at H.C. Andersen har noget at byde ind med næsten 150 år efter hans død.

Værdier fra 1800-tallet

Opdelingen mellem i, om og med H.C. Andersen er tyvstjålet fra uddannelsessporet i H.C. Andersen Fonden, som har været en aktiv medspiller i tilblivelsen af undervisningsbogen. På hjemmesiden for H.C. Andersen Fondens uddannelsesspor præsenteres opdelingen som a; at man kan undervise i Andersens værker, b; at man kan undervise

eleverne om Andersens liv og betydning eller c; man kan tilrettelægge en undervisning, der baserer sig på Andersens værdisæt og altså undervise med Andersen.*

Traditionelt set – og når man siger det, risikerer man altid at få ørerne i maskinen – har det været sådan, at litteraturundervisning med Andersen i centrum har handlet om, at eleverne skulle lære om H.C. Andersen eller indføres i hans fortællinger. Sådan er det også med 100 lærerige opgaver, hvor der løbende er facts om Andersens liv, ligesom eleverne gennem indledende citater og naturligvis gennem Sigurds genfortællinger indføres i værkerne, men med 100 lærerige opgaver har vi ønsket at gøre mere end det og primært undervise med H.C. Andersen.

Som både dansk- og historielærere har vi naturligvis begge været bevidste om det potentielt anakronistiske i påstanden om, at et værdisæt kan overføres fra 1800-tallet til i dag uden at hugge en hæl og klippe en tå. Derfor var det nødvendigt at tage afsæt i en konkret metode som anskueliggør, at det ikke blev rent gætværk, hvordan Andersen måske har tænkt. Metoden, som udgør fundamentet for 100 lærerige opgaver, er udarbejdet af professor ved H.C. Andersen Centeret, Jacob Bøggild, og museumsinspektør, ph.d., Henrik Lübker, ansvarlig for formidlingen i H.C. Andersens Hus og Barndomshjem.

H.C. Andersens metode

Metoden hedder slet og ret H.C. Andersens metode. Det interessante i forhold til opdelingen i, og med Andersen er, at Bøggild og Lübker ▶

Hul igennem til en moderne multimodal litteratur- undervisning

Vejledning af
Trine May

Hul igennem er en ny serie til indskolingen, hvor store forfattere, som Naja Marie Aidt, Jesper Wung-Sung, Mette Hegnhøj og Hanne Kvist, skriver kort og godt til de små. Målet med værkerne er at vække elevernes nysgerrighed og få dem til at stille spørgsmål – frem for at få dem til at finde svar. Serien består af fire analoge billedfortællinger, med tilhørende lydfortællinger, som ligger gratis tilgængelige på dansk0-2.gyldendal.dk – søg på *Hul igennem*.

I den tilhørende vejledning klæder lærermiddelforfatter Trine May dig på til at planlægge og udføre en moderne multimodal litteraturundervisning i indskolingen med udgangspunkt i de fire værker.

Bestil bøgerne på gu.dk

GYLDENDAL

med metoden uddrager otte karakteristika ved H.C. Andersens forfatterskab, som netop gør det muligt at undervise med Andersen – i 100 lærerige opgaver er kategorierne gjort til let genkendelige ikoner og suppleret med en kreativ, en musik og en filosofisk dimension (en uddybning af kategorierne kan læses i den gratis lærervejledning på forlagets hjemmeside <http://klim.dk/sigurd.htm>):

- Eventyr uden svar
- Leg med fortællerpositionen
- Romantisk ironi
- Det underspillede
- Mundtlighed
- Ordspil
- Gentagelse af titel
- Leg med perspektiver

Det er ganske vist – eller er det?

I forordet til lærervejledningen skriver Henrik Lübker: "På trods af, at eventyrene [...] indbyder til dialog mellem tekst og læser, har formidlingen af H.C. Andersens univers alligevel alt for ofte været præget af det modsatte. [...] En sådan form for 'dannelse' er ikke blot problematisk,

fordi den reducerer dybderne og det dialogiske potentiale i Andersens univers, men også fordi den kommer til at skygge for at lade den indbyggede pædagogik, som ligger i eventyrenes egne litterære strategier, komme til syne."

Et argument for at lade i og om træde en anelse i baggrunden, er at Andersens værker på den måde reelt kommer til sin ret. Det er givetvis relevant, at Hans Christian havde store fødder og på andre områder mindede om sin egen fremstilling af den grimme ælling, men en sådan mesterfortolkning fratager også muligheden for at opdage noget nyt og uventet. Samtidig, så lever vi i en tid, hvor vi alle skal skabe løsninger på problemstillinger, som kræver både personlig stillingtagen og evner til at bruge de kulturelle og historiske kæmper på nye og innovative måder, så en ydmyg opfordring herfra: Brug litteraturen til at gøre eleverne nysgerrige. Gå i dialog med dem om og prøv at udfordre de gængse fortolkninger og gør det frem for alt på en måde, hvor det bidrager til at skabe en sjovere og mere meningsfuld tilværelse.

100 lærerige opgaver til Sigurd fortæller H.C. Andersens eventyr kan købes på Klim.dk til 199,95. Forfatterne står til rådighed for kurser og foredrag ved kontakt på maloj@odense.dk.

[*http://hcandersen.org/da/uddannelse/information/formaal/](http://hcandersen.org/da/uddannelse/information/formaal/)

” Andersen, Andersen, gode fyr,
fortæl os et lille eventyr.
Et, der kan åbne min fantasi
og fylde mit hjerte med magi. ”
(Andersen, Andersen af Sigurd Barrett)

faktalink
BIBLIOTEK OG UNDERVISNING

Historiekanon 22: Genforeningen

I 1920 blev Nordslesvig genforenet med Danmark, og den danske grænse blev rykket fra Kolding til Kruså. Grænsedragningen blev afgjort ved folkeafstemning i de berørte områder. Processen førte bl.a. til Påskekrisen i marts og april 1920, hvor kong Christian X afsatte den siddende regering uden om det parlamentariske flertal.

Kort om Faktalink

I Faktalink.dk finder du samfundsemner med links til originalkilder, medier og materialer. Artiklerne har en problemorienteret tilgang til emnerne, hvor perspektiver og debatter udfoldes.

Se også 'Temaer', som giver inspiration til at arbejde tværfagligt. Der er adgang til alle Faktalink-artiklerne med UniLogin.

Besøg faktalink.dk

Udgives af DBC as i samarbejde med Bureauct

A close-up portrait of a woman with long, wavy, light brown hair and bangs. She has blue eyes and is looking slightly to the right with a gentle expression. She is wearing a light pink or lavender top. The background is a soft, out-of-focus light blue.

Pædagogisk LæringsCenter- Forenings Pris 2019 går til Mette Eike Neerlin

Fotos: Ditte Bolt

Tale af formand for prisudvalget Karin Kjeldsen

Kære Mette

Pædagogisk LæringsCenterForenings Pris 2019 gives til dig for hele dit forfatterskab, - som den ambassadør du er for de sårbare og til tider lidt skæve børn.

Du formår i den grad at give eksempler på de trængsler nogle børn må igennem. Det være sig mobning, døden, omsorgssvigt, handicap, fortællelser og løgne - og hvor du altid er i øjenhøjde med og loyal overfor hovedpersonerne.

Som skolebibliotekar, hvor litteraturformidling er en af vores fornemste opgaver, er jeg utrolig glad for dine udgivelser, og det ved jeg, at rigtig mange er. Det er som Heidi Friborg Christophersen - i sin anmeldelse af *Tomat* i Information - skriver: "Denne bog har jeg savnet i mange år".

Jeg vil gerne supplere med at sige, at alle dine bøger er nogle, vi manglede! Kendetegnende for dine bøger er, hvordan du formår at bringe dine læsere ind i et følelsesmæssigt spændingsfelt. På den ene side følelsen af tristhed, sorg, medlidenhed og melankoli, for så - på den anden side - at give os mod, håb og optimisme, og hvor humoren bliver

brugt som en slags understregning af på den ene side det håbløse - "det er ikke godt" og - på den anden side - en livsgnist og et livsmod - "det kunne have været værre".

Dine bøger lever, bliver brugt og bliver taget ind i øjenhøjde med vores målgruppe. Et af dine gennemgående temaer er fraværet af de voksne i fysisk forstand, men bestemt også i overført betydning. Det er med en klump i halsen, når jeg læser dine beskrivelser af forældrenes manglende nærvær.

Dine personer rører mig helt ind i hjertet:

Vrede Malou (*I anden række*), som vokser op hos mormor og morfar, da moren foretrækker at arbejde i Etiopien. Moren rammes af sygdom og dør. Inden moren dør, overhører Malou en samtale, hvor moren beder om, at få sin aske spredt i Etiopien. Da mormoren protesterer af hensyn til Malou, er morens reaktion, at her må Malou komme "i anden række". Ikke desto mindre går mormoren, morfaren og Malou, hver søndag på kirkegården for at lægge blomster på morens grav.

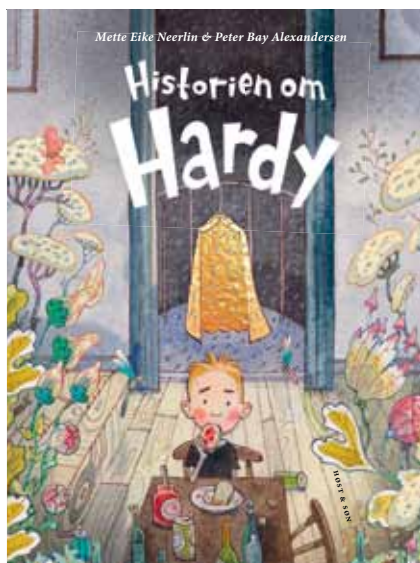
I misforstået godhed, bildes Malou også ind, at faren er en berømt

fransk fodboldspiller. Malous vrede rettes mest mod mormoren for at provokere hende til at fortælle sandheden: at faren ikke er en fransk fodboldspiller, og halvdelen af morens aske er spredt i Etiopien, og at den anden halvdel er begravet på kirkegården. Malou får ro i sinnet, og kan nu tage ordentlig afsked med moren. Hun sender den ene halvdel af et digt til Etiopien og den anden halvdel lægger hun på kirkegården.

Det var en meget frustreret dame på posthuset der modtog brevet. Det var frankeret korrekt, men adressen var Etiopien ...

At være Honey (*Hest, hest. Tiger, tiger*) er ikke altid nemt. Romanen indledes således: "Lad mig sige det, som det er. Min mor har ikke været specielt heldig med sine børn". Honeys storesøster er hjerneskadet, og selv er hun født med læbegane-spalte. De har hver deres far, som begge er "skredet". Honey skal klare indkøb, madlavning og pasning af storesøs-teren, når moren er på arbejde i en hælebar. Honey vil så gerne gøre alle tilpas, og derfor kommer hun ofte til at lyve og bringer sig selv i pinlige situationer. F.eks. præsenterer hun sig selv som Karen Blixen, da hun antages som en deltager til en aftenskolehold i kinesisk. Egentlig skulle hun bare hente sin passer, så hun kunne lave matematik til næste dag.

For at takkes en vred buschauffør,

stiger hun på en bus, som fører hen et sted, hvor hun aldrig har været før, og da hun står af, bliver hun atter antaget for at være en anden, nemlig et barnebarn til en døende mand indlagt på et hospice. Der opstår dog et varmt venskab mellem Honey og den døende.

Selvom der er triste episoder i bogen, så er humoren et uovertruffent element i historien. F.eks. har alle døre i lejligheden et skilt med WC, for det er det eneste storesøsteren kan finde ud af at lave på værestedet.

De fejrer søsterens holde-op-med-at-bide-negle-årsdag, nærmest som

andre fejrer en fødselsdag. Og for en gang skyld skildrer du en mor, som er nærværende - ganske vist på en lidt naiv og uforstandig måde, hvor kanelnegle og Matador-serien er noget, som de samles om, når de er sammen alle tre.

Den nok mest rørende historie du har skrevet,

er *Historien om Ib Madsen*. Jeg kan i hvert fald ikke mindes, at ordene har haft så stor betydning for en fortælling før.

Ordene bliver brugt til at skelne mellem det, der bliver set med øjet og det, der absolut ikke bliver set - måske nærmere overset! Citat: "Og han var da også en sød dreng. Der var i hvert fald ingen, som kunne huske nogensinde at have set ham andet".

En to-i-en-fortælling, hvor Rasmus

Bregnhøis eminente illustrationer fortæller én historie, og hvor teksten fortæller en anden. En tankevækkende billedbog, som jeg aldrig bliver træt af at læse højt, når emnet mobning skal på dagsordenen. *Ønsket* er en rigtig god samtalebog, som handler om det at miste, hvor Milo mister sin Kanin, og hvordan man kommer på den anden side af det og måske får en ny ven.

Tomat, som handler om, hvor forskellige vi kan være, og om det at være genert og indadvendt. Pigen i bogen er bedre til at tænke det, hun ville have sagt, end faktisk at sige noget. Hun tænker meget, og ser også ting, som andre ikke lægger mærke til. Blandt andet, hvorfor Iris bliver ked af det. Iris har et smykke om halsen, hvor der står FAR. Det har pigen lagt mærke til - en bog, "som har været savnet i mange år".

Historien om Hardy, er en billedbog som i den grad handler om omsorgs-svigt. Jacobs forældre drikker og skændes meget. Så dukker Hardy op, som er en frygtløs og usynlig dreng. Jeg er ikke i tvivl om, at Hardy er den del af Jacob, som kæmper for at overleve i det kaos, hans forældre har skabt. Håbet dukker op i form af en dreng - nabodrengen, som

gerne vil være venner med Jacob, og som Peter Bay Alexandersens fantastiske illustrationer viser, så er der optimisme at spore til sidst.

I billedbogen *Bello* skildrer du en dreng af samme navn, som sidder i kørestol. Bello er træt af, at der bliver taget ekstraordinært hensyn til ham. Citat: "Der er piger. Der er drenge. Der er mig". Han vil gerne behandles, som den dreng han er. En episode i bogen, hvor man klapper mere af Bello end af vinderen af en quiz, gør ham vred og ked af det, men det fører også til, at pigen som vandt bliver vred på ham og skælder ham ud, som man ville gøre over for en hvilken som helst anden person. Det fører til et ægte venskab. Pigen ser Bello og ikke handicappet! Endnu en smuk samtalebog, når dette emne er aktuelt.

Endnu en indikator for, at dine bøger har undervisningsrelevans: Center for Undervisningsmidler har indkøbt classesæt af flere af dine bøger - både p- og e-bøger, og lavet nogle flotte gennembearbejdede undervisningsforløb til *Historien om Ib* og *Hest, hest, tiger, tiger* - lige til at gå til ...

Tak for dine bøger, Mette, og til lykke med prisen!

Hurra for det skæve

Af Eline Mørch Jensen

Jeg har altid været meget optaget af skæve eksistenser, dialekter eller skævheder i det hele taget. Hvis jeg kommer ind på en restaurant, som er ekstremt tarvelig, kan jeg næsten blive helt lykkelig – bare fordi den *findes*. Jeg elsker grimhed! Jeg er meget selvironisk og ærlig omkring mine egne grimheder eller svagheder og fejl. Jeg kan bare virkelig godt lide når folk tør at dele ud af deres egne grimheder og skævheder. I bøgerne, men også i venskabelige relationer.

Mette Eike Neerlin kommer med egne ord fra en ganske almindelig middelklassefamilie og er født for fyrré år siden på Frederiksberg, hvor hun også i dag bor med sine to børn i den samme lejlighed, som hun er vokset op i. Begge hendes forældre kom til gengæld fra nogle ret fattige, københavnske arbejderfamilier, men ifølge Mette med en stor social bevidsthed og stolthed over deres baggrund.

- Der har altid været en stolthed over deres ophav og dét de kom fra, som jeg synes var superfed. Og som jeg har identificeret mig med. Det er nok også derfor jeg har en kærlighed til familier, der sidder lidt hårdt i det eller er lidt udfordrede på den ene eller den anden måde, fortæller Mette og lægger til:

- På trods af at min far var akademiker og efterhånden fik job som chef i et

kreditforsikringselskab, gik han for eksempel af princip altid i kansastøj, træsko, arbejder-kasket og hængerøv i bukserne, lige som der kun stod kommunistiske forfattere på hylderne, Kirk, Scherfig og Martin Andersen Nexø. Min mor var kontor-assistent samme sted, så de to mødte faktisk hinanden på arbejdspladsen.

Mette skænker kaffe i krusene, retter på fiskepuden bag sig – indkøbt i Jagt- og Fiskerimagasinet – inden hun sætter sig til rette i sofaen under et guldindrammet kronhjortemaleri. Endnu ikke helt rolig ved interview-situationen, men med et lille smil om munden og tilsyneladende fast besluttet på at tage hvad der kommer i stiv arm, selvom hun helst ville have haft spørgsmålene tilsendt på forhånd. Og allerhelst nok ville have foretrukket en uforstyrret dag alene bag computeren uden at skulle sætte ord på en masse tanker og følelser – og så endda om sig selv og sine bøger!

Svært at stå frem

- Men jeg ved det godt, det *skal* jo til! Jeg er også af og til ude at holde oplæg og læse højt på skoler, ikke ret tit, men engang imellem. Det er ikke helt nemt for mig ...

Minder du lidt om pigen i Tomat, som ikke er så god til at stå frem - rødmer du også selv nemt?

- Godt gættet! Der er helt klart lidt Tomat i mig. Og det er jo en ting, som virkelig er kommet bag på mig som forfatter – at man ikke bare kan gemme sig bag skriften, men er nødt til at stå frem. Omsider havde jeg jo ellers fundet min rette hylde, hvor jeg kunne beskæftige mig med det, jeg elsker allermest - og jobbet foregår endda helt alene bag en computer-skærm, griner Mette.

ve og det grimme

- *Troede* jeg. Indtil der var nogen, som pludselig gerne ville høre mig fortælle om mine bøger også – ude i den virkelige verden. Dét havde jeg slet ikke regnet med, og i starten havde jeg bare lyst til at kravle i hi et halvt år, hver gang nogen ringede. Men jeg er begyndt at synes, at der helt klart også er noget dejligt i at møde nogle læsere i ny og næ. Jeg *vil* jo gerne møde dem. Jeg bruger bare så mange ressourcer på det, sukker hun.

Det normalt normale

En anden forklaring på Mettes forkærlighed for - og solidaritet med - de lidt udfordrede eksistenser, skal nok også findes i hendes egen oplevelse af ikke altid selv at passe ind i det såkaldt normale, hverken personligt eller som familie, ikke mindst på grund af forholdet til sin tre år ældre bror.

- Min bror kom ret tidligt ud i noget snavs, noget banderelateret noget, som har præget min barndom en del. Han har levet et helt andet liv, som jeg har fulgt med i på sidelinjen. Min bog *Hest, hest, tiger, tiger* henter blandt andet inspiration fra dengang, jeg sad hjemme hos ham og han solgte stoffer. På den måde har jeg fået indblik i en verden, som var meget langt fra min egen ...

- Man kan sige at han har levet i en parallelvirkelighed, en helt anden normalitet end det normalt normale, siger Mette. Og tilføjer, at hun ofte oplever at "det hele" bliver meget problematisk skildret, hårdt og farligt, når man læser bøger om eksempelvis stofmisbrug, pushere og kriminalitet.

- Med *Hest, hest, tiger, tiger* ville jeg gerne vise at når man er i det, som barn, så opleves det meget normalt. Når jeg sad som teenager i min ▶

brors hybel, så kom der bare nogen forbi og bankede på og fik noget og gik igen. Jeg spurgte ikke, hvad der foregik, men vidste jo godt hvad det var. Det var bare *sådan det var*. Det, synes jeg, er fascinerende på en eller anden skør måde ... Oplevelsen af det normale. Og dét vil jeg gerne formidle.

Vil du sige du har haft en tryk barndom?

- Ja, helt klart. Også selvom alt det med min bror i perioder fyldte rigtig meget. Det var ikke *farligt*, men når jeg tænker tilbage har jeg hørt mange historier – ting jeg ikke skulle have hørt i den alder – og haft mange bekymringer om det. Og så er det bare sådan at der er nogle dynamikker i familier, så hvis der er én der fylder meget, så er der andre som fylder mindre, konstaterer Mette.

- Hos os var det min bror der tog pladsen og var den der lavede ballade, mens jeg var den nemme. *Set i bagklogskabens lys*. Ikke fordi jeg nogensinde har været nogen mega-ekstrovert type, som havde lyst til at danse på bordene, men alligevel, tilføjer hun. Mette slår ud med armene

for ligesom at vise hvordan hun *ikke plejer at gøre*, inden hun sukkende fastslår: Jeg var altså den *pæne* pige.

Ikke travlt med at blive voksen

Hvad optog så dit ikke-så-larmende unge jeg?

- Jamen, det første jeg ville være, var forfatter. Her er vi tilbage i børnehaven, hvor jeg lavede små bøger med pudsige historier om dyr. Jeg lirede historier af, som de voksne skrev ned, og tegnede selv til. Og det med at skrive historier fortsatte jeg med op gennem barndommen og ungdommen. Bøger har altid fyldt meget. Det jeg tydeligst kan huske, min mor læste op for mig, er sjovt nok *De fem-bøgerne* - selvom det jo dårligt kan passe, for det var vist nogen, man selv læste? Nå, men jeg husker det også kun, fordi min mor bogstaveligt talt faldt i søvn, fordi de var så kedelige, griner Mette.

Og kommer så i tanke om at der også "var noget med Grimms eventyr" og "nogle ret pædagogiske og kedelige billedbøger fra da mine forældre var børn." "Hov! Og *Snøvsen!*"

Selv læste hun mest Bjarne Reuter, Ole Lund Kierkegaard og senere også rigtig meget fantasy:

- Blandt andet *Narnia*-bøgerne, som jeg først for nylig har fundet ud af var en værre gang kristen propaganda. Det er jo nærmest til at kaste op over! Men det opdagede jeg altså slet ikke dengang. Jeg var lidt en eventyrpige som levede i en eventyrverden, hvor jeg gik rundt og kaldte på Aslan.

- Ret umoden egentlig, tror jeg, i hvert fald havde jeg ikke spor travlt med at blive voksen. Mine veninder og jeg legede med dukker længere end alle andre - faktisk så længe at det til sidst var lidt hemmeligt at vi hev de der barbie dukker frem.

Det var lidt pinligt, fordi de andre var begyndt at gå til fester?

- Netop. Så det var fedt vi havde hinanden. At mine veninder var samme sted som mig. Vi blev kaldt for hviskeklubben. Men i det hele taget varede barndommen meget længere dengang. Min datter, som bliver 11 lige om lidt, leger jo nærmest ikke længere, hvilket jeg synes er lidt sørgeligt, fortæller Mette.

Udover rollespil og dukker, samlede hun også på sten og har stadig "en stor dejlig stensamling". Ikke sten som hun selv fandt på standen, men den slags man kunne finde på Stenmessen i Forum, sten med magiske egenskaber og betydninger – "jeg var nemlig også lidt optaget af det okkulte" – lige som hun lagde tarotkort, legede ånden i glasset og elskede spøgelseshistorier.

Ondt i maven

Mette fortæller at hun godt kunne lide at gå i skole, først på Niels Ebbesens Skole og, efter en skole-sammenlægning, på Ny Hollænder Skolen, men at det samtidig også var hårdt for hende:

- Ikke at jeg nogensinde formulerede det, men ... Jeg havde tit ondt i maven. Min mor siger at jeg havde

mange sygedage. Men jeg har altid haft et behov for at trække mig og jeg husker også at det kunne være svært at komme tilbage i skole, hvis jeg havde været syg. Det kunne faktisk være lidt af en overvindelse, for jeg havde det egentlig bare supergodt derhjemme i mit eget selskab.

Så "ondt i maven" betød snarere en trang til at være sig selv?

- Ja, og også senere i livet, for eksempel i gymnasiet, er jeg mange gange gået af sted i skole om morgenen for derefter at vende om - fordi jeg ikke kunne overskue det. Jeg har det stadig lidt sådan.

Hun kan derfor ikke lade være med at undre sig - og provokeres! - over hvor uacceptabelt det er at sige fra over for sociale arrangementer, særligt hvis man ikke lige skal noget andet. Hvis man bare ikke orker andre menneskers selskab flere dage i træk bliver man opfattet som arrogant, mener hun. Retten til at være alene i sit eget selskab er ifølge Mette noget, hun er nødt til - og til stadighed øver sig i - at insistere på. Samtidig med at hun forsøger at holde sin store trang til ensomhed lidt i skak.

Det nødvendige fælleskab

Da Mette for et par år siden blev skilt fra sine børns far, rykkede hun af økonomiske grunde arbejdspladsen hjem i lejligheden. Inden da havde hun haft plads i et arbejdsfælleskab sammen med blandt andre forfatterkollegaen og veninden Mette Vedsø.

- Ikke at jeg kom der dagligt, men måske to-tre gange om ugen, hvilket fungerede rigtig fint.

Der skal helt klart være en balance, for skal jeg være rigtig effektiv, arbejder jeg nok bedst alene. Men Mette og jeg har brugt hinanden rigtig meget til at sparre om vores bøger og private snakke. Ronnie (Andersen, red.), som jeg har gået på Forfatterskolen sammen med, og jeg læser også jævnligt hinandens ting, kommer med respons og udveksler gode ord og vendinger.

- Heldigvis er der plads til at jeg kan arbejde herhjemme, men jeg håber nu at jeg kan vende tilbage til arbejdsfælleskabet på et tidspunkt ... Det er faktisk også usundt for mig at være for meget alene, for det bliver sværere og sværere at komme ud blandt andre igen.

Taler vi om en mild grad af social fobi?

- Det gør vi. Hvis jeg sidder hjemme og arbejder, så begynder jeg måske klokken halvtolv at tænke "gud, jeg er ved at være sulten, jeg bør nok lige gå ned og købe noget frokost". Men efter et stykke tid tænker jeg bare "skidt med det". Og så er det jo en god erkendelse at komme frem til, at jeg er nødt til at søge en eller anden form for fælleskab. Det er jo ikke godt at isolere sig ...

For tiden ser Mette dog rigeligt med mennesker, fordi hun er i gang med at lave manuskript til DR's julekalender i 2020, hvor hun mødes og samarbejder med både instruktør, hovedforfatter og episodeforfattere om at udvikle historien.

Et spændende, men også ganske krævende forløb for - "der er ikke meget at komme efter i min hjerne efter kl. 14."

Hvorfor ikke kinesisk?

Efter folkeskolen og gymnasiet arbejdede Mette et år i Panduro Hobby, hvilket var "det perfekte job" fordi hun på det tidspunkt tegnede meget og troede hun skulle være tegner eller grafiker. Hun tog på designhøjskole og var blandt andet meget optaget af at lave kobbertryk. Hvor kom det fra?

- Jamen, i gymnasietiden gik jeg på en aftenskole som havde en trykpresse, hvor man kunne lave sine egne ting med kobberplader, salpetersyre og en masse sjov og ballade. Jeg havde en drøm om Kunstakademiet, uden overhovedet at have begreb om hvad det var, fortæller Mette og fortsætter:

- Dengang havde en af mine veninder og jeg også - af uransagelige årsager - en fascination af Kina. Vi var lidt nørdede, kan man godt sige. Når alle andre tog til gymnasiefester, sad vi ude i Viften i Rødovre og drak cappuccino og hørte jazz - vi kunne ▶

desværre ikke lige komme til festen, fordi Cecilie Nordby skulle spille i Viften, ikke? Vi dyrkede også kinesiske film, hvorfor jeg fik den fremragende ide at læse kinesisk på Københavns Universitet – altså alene baseret på at jeg syntes kinesiske film var gode ... Mette hoster tørt og vender det hvide ud af øjnene over sit unge jeg.

Og hvor længe holdt det?

- Et halvt år. Der er utrolig mange tegn, øhm ... og *helt utrolig meget* udenadslære, så det gik jeg sgu lidt død i. Derefter begyndte jeg på danskstudiet, hvor jeg så vendte tilbage til litteratursporet. Jeg syntes, det var sindssygt svært at gå på universitetet. Jeg elskede fagene, litteraturen, men det sociale var svært. Og i særdeleshed dét at man skulle holde oplæg foran hele holdet hvert semester for at bestå fagene. Det var nok hovedgrunden til, at jeg ikke gennemførte.

Heldigvis opdagede Mette Forfatter-skolen for børnelitteratur, da hun gik på andet år af danskstudiet. Hun søgte ind, blev optaget og fandt her efter eget udsagn et fælleskab med andre, som ville det samme som hun:

- Indtil da havde det været en lidt mærkelig og skamfuld ting at interessere sig for, synes jeg næsten. Hvis jeg fortalte folk at jeg gik rundt og skrev historier for børn i al hemmelighed, så var det noget folk syntes var lidt underligt. "Hvad vil du med *det*?"

Der må være en plan

Det var egentlig ikke dét at gå på Forfatterskolen for Børnelitteratur, der gjorde Mette til forfatter eller gav hende en stemme at fortælle med, for den stemme havde hun allerede længe haft og brugt. Til gengæld fik hun styr på *hvordan* hun skulle opbygge og arbejde systematisk med sine historier.

- Dengang anede jeg for eksempel intet om at skrive en billedbog – det

er der sikkert mange mennesker der ikke gør – men der er altså en masse regler. Den skal helst være på så og så mange opslag, sproget skal være superstramt og der må ikke være for mange billeder i teksten, fordi der skal være plads til illustratorerne ...

Mette mener heller ikke selv, at hun ville have turdet at kaste sig ud i at skrive romanen *I anden række*, som hun debuterede med i 2011, hvis ikke det lige havde været for romanforløbet på skolen:

- Jeg ville ikke have troet på det, hvis ikke jeg var blevet tvunget til at forholde mig til begyndelse, midte og slutning og alt det der. Jeg har skrevet rigtig mange begyndelser til romaner, men aldrig skrevet dem færdig. Før gik jeg bare i gang uden en plan og så gik jeg død. På skolen lærte jeg om struktur og fuld kapiteloversigt, som jeg arbejder med nu, hvor jeg skriver mig ind på en ide, forklarer Mette. Hun uddyber:

- På et tidspunkt er jeg selv nødt til at vide, hvad der skal ske. I *Hest, hest, tiger, tiger* kan man tydeligt se, hvornår det tidspunkt indtræffer. Jeg tror det er i kapitel 8, der starter med ordene "Du er måske begyndt at undre dig over hvad den her historie skal handle om" ... Det var jeg nemlig selv. I den bog var jeg til at starte med meget drevet af karaktererne og miljøet, jeg ville fortælle om, men her skulle der altså ske noget, der rykkede ved pigen Honey og dermed historien.

At lyve for at gøre andre glade

Kan du sætte ord på hvordan ideen til for eksempel en bog som *Hest, hest, tiger, tiger* opstod?

- Ja, jeg observerede ved mig selv at jeg i nogle situationer kom til at lyve for at gøre andre glade. Det ville jeg gerne se nærmere på. Jeg kan illustrere det med historien om en gang, hvor jeg sad hos en frisør, jeg var blevet klippet hos masser af

gange. Pludselig siger frisøren til mig "hvordan går det med den lille?"

- Og så syntes jeg bare det var så pinligt for hende, at hun ikke vidste, jeg ingen børn havde. Så jeg sagde "fint", fortæller Mette med spidse læber og den mindste mussestemme. - Og frisøren fortsatte "hvordan er

det nu, er det en dreng eller en pige?"
Hvortil jeg svarede "en pige" (igen med musse-stemme). Så snakkede vi ikke mere om det, men hun må jo bare have tænkt at jeg var *verdens dårligste mor*. Og jeg vidste med mig selv at jeg *aldrig* kunne komme tilbage til den samme frisør. Men bagefter har jeg så tænkt ved mig

undersøge i bogen.

Hvordan kom det så til at Honey har læbe-gane-spalte og at hendes søster er hjerneskadet?

- Tja, det er et mismask af mange ting. Det kommer vel igen af den oplevelse af, som vi talte om, at det

selv "hvad fanden skete der lige der?"

- Jeg har reflekteret en del over det, også i relation til min barn-dom, og her er vi tilbage til det der med at når nogen fylder meget, så fylder man selv mindre. Og som sagt har jeg altid været meget opmærksom på at andre ikke skal blive kede af det eller forlegne – i *hvert fald* ikke på grund af mig.

Så du har de små hvide løgne-historier til fælles med Honey?

- Præcis. Og det var nok først og fremmest dét karaktertræk, jeg gerne ville

som nogen synes er enormt tungt, det er helt normalt for dem der altid har været i det. Det er bare sådan *det er*. Jeg har for eksempel en kusine som har Downs Syndrom og som arbejder på et beskyttet værksted, som hele familien besøger hvert år til deres julearrangement lige som i bogen. Jeg har fulgt med i de udfordringer de har haft i forhold til min kusine og hendes lillesøster, lige som jeg har ladet mig inspirere af mine egne lidt brogede familieforhold ... Ikke at jeg skriver om det én til én - jeg passer meget på ikke at udlevere nogen - jeg har bare en kærlighed til det skæve.

Hvor hårdt kan det blive?

- Men det er svært at sige hvor det starter ... Egentlig tror jeg det går tilbage til min roman *Ham*, som handler om en familie, hvor store-søsteren bliver psykisk syg og hele familien går i opløsning, fordi alt handler om hende og man glemmer lillebroren. Der var flere der sagde til mig, at de syntes bogen var rigtig god, men at de fik ondt i maven af at læse den og at de *aldrig* ville læse den igen. Og den *er* barsk, siger Mette og holder en lille tænkepause, før hun går videre:

- De reaktioner fik mig til at overveje om det var muligt at skrive om noget, som var endnu hårdere, men uden at det blev for barskt at læse. Familien i *Ham* er utrolig hårdt ramt, men der er familier, der har det endnu hårdere, men hvor det bare er, nå ja, normalt ...

Du bruger ikke humor i *Ham*, hvilket nok kunne have gjort den lettere, mens *Historien om Ib Madsen er fuld af humor og ironi*, selv om historien om den lille usynlige fyr er hjerteskræende ...

- Der er rigtigt. Generelt når jeg fortæller en historie skal der være et eller andet presserende på spil, men jeg kan godt lide at fortælle på en let måde. Sådan var det ikke i *Ham*. Der er måske lige nogle små sproglige finurligheder, men humoristisk kan ►

man ikke kalde den, slår Mette fast og fortsætter:

- Jeg har altid været meget optaget af skæve eksistenser, dialekter eller skævheder i det hele taget. Hvis jeg kommer ind på en restaurant, som er ekstremt tarvelig, så kan jeg næsten blive helt lykkelig – bare fordi den *findes*. Jeg elsker grimhed! Og så er jeg også meget selvironisk og ærlig omkring mine egne grimheder eller svagheder og fejl. Jeg kan bare virkelig godt lide når folk tør at dele ud af deres egne grimheder og skævheder. I bøgerne, men også i venskabelige relationer.

- Nogen gange tænker man lige pludselig "jamen gud, vi snakker jo aldrig om noget virkeligt, men jeg er sgu da ligeglad med dine gardiner eller dit nye køkken, jeg vil hellere høre om det der er svært". De mest ægte relationer er dem hvor man også tør at fortælle om sine skævheder og fejl.

Det skæve frem i lyset

Tidligere på året udgav Mette den fine og tankevækkende billedbog *Bello*, smukt illustreret af Otto Dickmeiss. Bogen handler om drengen Bello og hvordan livet ser ud fra hans kørestol. Det er ikke et problematisk liv, han har, snarere et anderledes liv, altså anderledes end livet som det leves blandt hans jævnaldrende klassekammerater. Som ikke er bundet til en kørestol.

Bello bliver ikke mobbet, tværtimod får han særbehandling og bliver rost for nærmest ingenting. Hans forældre er hverken ukærlige eller uforstående, men bakker ham op på alle måder og bekræfter ham i at han er perfekt, som han er, selvom han selv hellere bare vil være normal.

Men hvorfor handler *Bello* ikke bare om en dreng, som er forelsket i en pige, og så tilfældigvis også sidder i kørestol? Hvorfor er det kørestols-brugeren og ikke drengen der først er fokus på?

- *Bello* handler rigtig nok om en dreng i kørestol, men kunne lige så godt handle om noget andet. Jeg tror bare, jeg har en særlig kærlighed til menneskelige skævheder, hvis vi kan kalde det det, fordi jeg kommer af en lidt broget familie selv, men også fordi jeg altid har følt mig lidt handicappet selv, altså socialt – eller i hvert fald følt mig meget forkert, forklarer Mette og tilføjer:

- Mit store behov for at være alene og mit meget lille behov for at være i centrum for en masse opmærksomhed ... Men hvornår er noget "forkert" og noget som skal gemmes væk, og hvornår er det bare en del af den, man er, måske endda noget man godt må være stolt af? Jeg ville ønske, at der var mere plads til forskellighed.

- Og derfor vil jeg netop gerne sætte fokus på skævheder og særpræg. Ikke kun inkludere dem usagt. Det kan man også gøre - det brugte jeg hele min ungdom på at forsøge at gøre med mig selv - men det er bare ikke min mission nu.

Lige ud af landevejen

Har du nogen litterære helte du er inspireret af?

- Altså, jeg gad virkelig godt at skrive en Astrid Lindgren-bog, skulle jeg lige til at sige, men nej. Det *kan* jeg jo ikke. Det sjove er vi faktisk aldrig har dyrket Astrid Lindgren i mit barndomshjem, hvilket jo er en katastrofe, udbryder Mette. Hun grubler lidt over spørgsmålet, før hun fortsætter:

- Jeg har haft en irritation over at når voksne køber børnebøger – for eksempel gaver til barnedåb – så vælger de noget fra deres egen barndom. Jamen, halli-hallo, der findes så meget ny og fantastisk børnelitteratur! Samtidig må jeg også bare erkende, at det er svært at finde noget, jeg kan læse højt for begge mine børn, som lige nu er syv og ti.

- Det er så svært at finde noget som rammer både dem og mig. Og jeg

hader at læse noget højt, jeg ikke selv gider. Jeg hader det der kompromis, hvor man som forælder er ved at falde i søvn eller græmmer sig over at det bliver for plat og prutteagtigt – det orker jeg simpelthen ikke!

- Der kan Astrid Lindgren altså noget, som ingen andre kan. Det *holder* bare. Børnene er totalt fanget og jeg er fanget. Jeg har prøvet, men indtil videre har jeg i hvert fald ikke fundet noget nyere litteratur, som kan det samme. Det er også den der gammeldags måde, hun fortæller på ... Når jeg har lånt nogle nye eventyrbøger, nogle af Harry Potters efterkommere, er det en helt anden fortællemåde og et andet tempo, de begynder *tju-hej-bang*, og så er min søn for lille til at fange det ...

Er der nogen nutidige forfatterkolleger som inspirerer dig?

- Mnja, man er jo inspireret af *alt muligt*. En supergod forfatter – men i en helt anden genre end Astrid – er Kim Fupz Aakeson. Han er dejlig folkelig og især mange af hans billedbøger er fantastiske. Hold op hvor har vi læst *De grimme børn* mange gange! Storm P er en anden forfatter, som jeg har læst siden jeg var barn og senere er gået på udkig efter i antikvarierne. Generelt har det humoristiske, det mundrette og folkelige betydet rigtig meget for mig. Mette tøver et øjeblik.

- Og så alligevel ... For når jeg læser Mette Vedsø, som skriver meget poetisk og fint sprogligt, virker det også utrolig inspirerende og får mig til at tænke "aj, jeg skal også skrive mere sådan der." Mette retter sig op og vender sit blågrå blik mod mig. Så lægger hun til med et lille smil:

- På den anden side må jeg nok erkende, at det der er fedt at læse, ikke nødvendigvis er det, jeg selv skal skrive. Jeg elsker at læse mange genrer, men jeg skriver selv meget mere lige ud af landevejen.

Every Cloud has a Silver Lining

Af Christel Amundsen, Seniorredaktør
Høst & Søn

Nogle møder glemmer man aldrig. Som redaktør møder man mange spændende mennesker. Men det er ikke alle møder, man husker lige godt. Mange af dem fortoner sig i det daglige forfatter/redaktør-samarbejde omkring en bog. Men jeg husker mit første møde med Mette Eike Neerlin. Og jeg husker det første manuskript, jeg læste af hende.

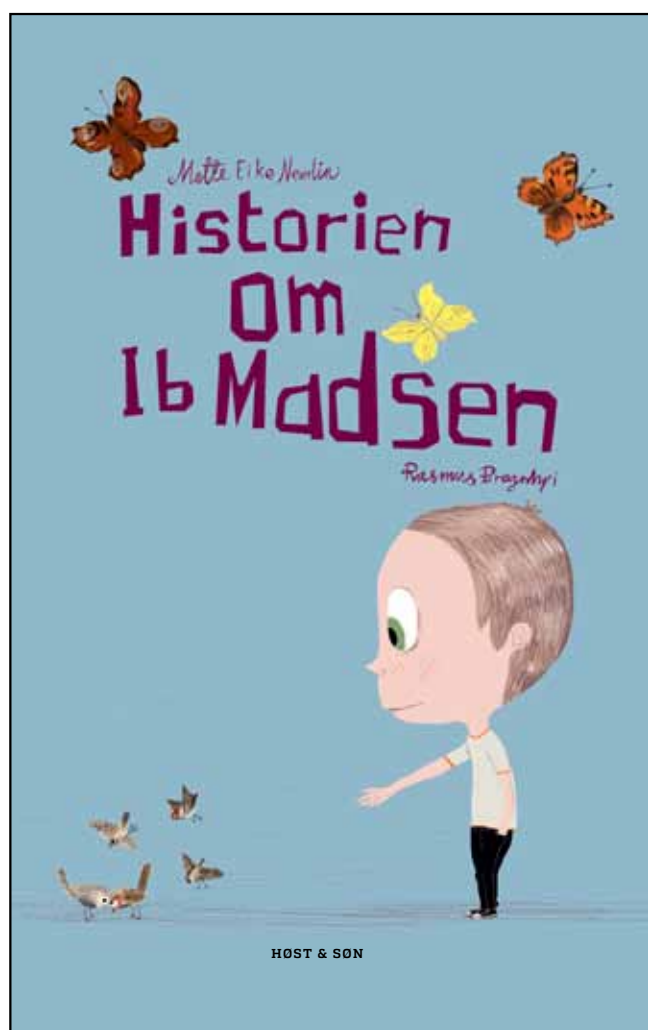
Og slutlinjerne i det første kapitel: "Jeg hader løgnere. Jeg har vel ret til at vide, at min mor ikke brød sig om mig." (*I anden række*). Og jeg husker glæden ved at dele manus med en konsulent, som heller ikke var i tvivl, men sagde "JA!"

Når der kommer en betydningsfuld person forbi i ens liv, så husker man det.

Mette og jeg holdt møde på mit kontor. Over for mig ved det lille mødebord sad en kvinde, der virkede så sart på mig, at jeg blev min egen faglige rolle alt for bevidst. Der kan være noget magtfuldkomment ved at være redaktør. Med en streg på papiret kan man slette folks drømme, og der var ingen tvivl om, at Mette VILLE være forfatter. Til alt held var vi enige. Mette ER forfatter.

Efterhånden gik det op for mig, at der bag sartheden skjuler sig en fast vilje, en perfektionisme og en skøn, skøn humor. Og i samværet med Mette har jeg opdaget mange ting om mig selv. Det gælder, når jeg læser hendes tekster såvel som i vores samtaler. Der er så meget at genkende i hendes historier. For hvem kender ikke det

med at komme i tanke om det, man ville have sagt, når de andre er nået til noget helt andet, eller at få nervøse røde pletter på kinderne (som i *Tomat*). Eller at ville være ligesom alle andre (som Bello og Honey i *Hest, hest, tiger, tiger*). Eller at være alt for hensynsfuld, så man hellere stikker en usand historie end sårer folk (som Honey igen).

Sprogligt skal Mettes historier være helt præcise. Det er ikke usædvanligt at modtage et manuskript for tre dage senere at få en ny gennemskrivning, fordi der lige skulle rettes et par ord, og så alligevel fem dage senere få en ny version. Og det er ikke alle redaktørens forslag, der går rent igennem.

Også i samarbejdet med illustratørerne er hun en skarp aktør, der spørger ind til detaljerne, men som godt kan bøje sig for fornuftige argumenter.

Der er stor smerte i de unge mennesker, Mette skriver om. Stor smerte, men også stor overlevelseskraft, handlekraft og en evne til at se livets lyse sider. Sat under én paraply kan man sige, at bøgerne handler om det, som man i dag kalder inklusion eller snarere mangel på samme. Men som en anmelder har skrevet, så bliver man som læser ikke "ramt af medlidenhed". Tværtimod sidder man ofte og klukler. På engelsk hedder det så smukt, at "Every Cloud has a Silver Lining", på dansk ville man mere jordbundet sige, at "intet er så skidt, at det ikke er godt for noget". Og der er altid et lys for enden af tunnelen i Mettes historier.

Vi var lidt spændte, da *Historien om Ib Madsen* udkom. Ville man fange den dobbeltbundethed, der er i historien, hvor teksten lakonisk fortæller en historie, mens billederne af Rasmus Bregnhøj viser en anden virkelighed. *Historien om Ib Madsen* er faktisk gået hen og blevet noget så usædvanligt som en billedbogsbestseller. Det er en historie om Ib, som ingen rigtig lægger mærke til, som ikke bliver fundet, når der bliver leget skjul, som altid sidder tilbage på bænken, når der skal spilles fodboldkamp, som danser med læreren til skolefesten, og hvis forældre ikke engang rigtig ser og hører ham. Kort sagt, en dreng, som ►

ingen vil være sammen med, og som aktivt bliver holdt udenfor.

Historien om drengen Ib Madsen, som ender med at flygte fra det hele og blive mobbeekspert, er gået hen og blevet en ny-klassiker, når det gælder litteratur mod mobning.

Siden har Ib Madsen fået selskab af andre outsiders: I *Ham* om Kikki og Uffe er det psykisk sygdom og den splittelse, den kan forårsage i en ganske almindelig familie. I *Ønsket* møder Milo døden. I *Historien om Hardy* skal Jakob overleve i en alkoholiseret familie. Og i *Bello* er det en fysisk handicappet dreng, der endelig opnår at blive behandlet som et normalt barn. Og så er der Honey... Der er som sagt dage på kontoret, man husker bedre end andre: Jeg ved lige præcis, hvor jeg var, da jeg læste manuskriptet *Hest, hest, tiger, tiger*. Det er før sket, at jeg har grinet højt, mens jeg læste et manuskript, men jeg tror aldrig, jeg både har grinet og grædt, af og til samtidig.

Romanen handler om Honey, der er født med læbeganespalte, og hvis storesøster er hjerneskadet. Honeys mor arbejder på Harrys Hælebar, og faren drikker mest bajere og løfter

vægte. Honey har hurtigt lært sig at "passe ind" og at fornemme, hvornår noget er for meget, eller nogle:

Hendes søster og hendes far er ret ofte for meget. Honey kommer tit til at lyve. Det er ikke ondskabsfulde løgne. Det er snarere usandheder, når en situation kan gå hen og blive akavet for modparten, som da bagerdamen giver hende en jordbærlagkage i stedet for det halve franskbrød med græskarkerner, som Honey har bedt om. Eller da hun skal hente en passer på skolen, og kommer til at kalde sig Karen og havner på et aftenskolehold i kinesisk. For romanen *Hest, hest, tiger, tiger* modtog Mette så fortjent både Skriverprisen og Kulturministeriets Forfatterpris i 2015.

Mette har sagt, at "når nogen fylder meget, så fylder andre mindre". Jeg ved ikke, om disse årtier er mere larmende og overfladiske end andre, men der er i hvert fald en tilbøjelighed til, at tingene skal gå hurtigt: Hurtig mad, hurtig underholdning, alle går hurtigt og farer over for rødt. Personerne i Mettes historier er ikke hurtige. De er eftertænksomme, introverte, måske lidt langsomme og dvæler ved ord. Men de er også

sensitive, bemærker, hvordan andre har det ligesom hovedpersonen i *Tomat*. Og de er aldrig kedelige, tværtimod virkelig godt selskab. Jeg hørte for nylig, at mange danskere frygter at være i en togkupé med en spastisk lammet, simpelthen fordi de er bange for, at de ikke vil kunne forstå vedkommende. Jeg tror, at historien om drengen Bello i sin kørestol kan rokke ved den frygt, så det bliver OK at sige, "jeg kan ikke forstå, hvad du siger", eller "du har nogle underlige tænder".

Mette Eike Neerlins forfatterskab har fundet sin plads på de pædagogiske læringscentre og i undervisnings-sammenhænge. Hun skriver væsentlige historier, men det er ikke historier, der bare kan rubriceres som fortællinger om handicap, ensomhed eller dysfunktionelle familier. Det er først og fremmest rigtig god litteratur, som jeg gerne så udbredt endnu mere.

Jeg glæder mig, hver gang et nyt manuskript lander i min mailbox: Hvilken fordom bliver nu punkteret, hvor flytter hun mig hen?

Et stort og kærligt tillykke med prisen.

Mette Eike Neerlins bibliografi

- *Bello*, billedbog med illustrationer af Otto Dickmeiss, Høst & Søn 2019
- *Tomat*, billedbog med illustrationer af Kamila Slocinska, Høst & Søn 2018
- *Historien om Hardy*, billedbog med illustrationer af Peter Bay Alexandersen, Høst & Søn 2017
- *Hest, hest, tiger, tiger*, roman, Høst & Søn 2015
- *Ønsket*, billedbog med illustrationer af Tine Modeweg-Hansen, Høst & Søn 2015
- *Ham*, roman, Høst & Søn, 2014
- *Historien om Ib Madsen*, billedbog med illustrationer af Rasmus Bregnhøj, Høst & Søn, 2013
- *I anden række*, roman, Høst & Søn, 2011

Læringscentret som praksisreflekterende team

Af Anna Johansen, lærer og læringsvejleder Ellebækskolen

Næstved kommune startede foråret 2018 et projekt der går ud på at styrke det pædagogiske læringscenter på den enkelte skole, ud fra en betragtning om, at PLC er en central katalysator for den enkelte skoles udvikling.

Denne artikel udspringer af en nysgerrighed over, hvordan vi kan forstå og arbejde med "Det store PLC", som alle vejledere og ressourcepersoner er en del af, og også hvordan skal vi forstå "vores" – de tidligere skolebibliotekarers del i det? Læringskonsulent i Undervisningsministeriet Thomas Jensen blev tilkaldt som konsulent ved forløbet med ledere og vejledere i Næstved.

Thomas Jensen brænder for udvikling af de pædagogiske læringscentre, og har gjort sig mange tanker om og erfaringer med, hvordan de – vi – kan arbejde. Derfor har jeg bedt ham om at fortælle om forløbet og sætte ord på sine kæpheste i forhold til PLC, og navnlig i forhold til den gamle "skolebibliotekar"-funktion, som nu har mange navne; læringsvejleder, PLC-medarbejder, vejleder med base på skolebiblioteket ...

Ved at se på hvordan vi på forskellige skoler arbejder med PLC, kan vi måske finde den rolle, der passer bedst på den enkelte skole, hvor vi som læringsvejledere slår vores folder. Så her kommer først lidt om, hvordan arbejdet med at udvikle PLC er foregået i Næstved kommune.

Forløbet startede med to møder. I første omgang blev lederne inviteret til et oplæg ved Thomas Jensen og efterfølgende diskussion. Formålet var at give lederne et fælles afsæt og at få sat nogle tanker i gang om, hvordan PLC kan være katalysator for skoleudvikling.

Efterfølgende blev ledere og et antal vejledere fra alle skoler inviteret. Der blev fokuseret på ledelsens betydning og de dilemmaer, der kan

Et år efter dette forløb tilbød Thomas Jensen en sparringssamtale med repræsentanter fra alle skoler, hvor man valgte spørgsmål ud, man ville fokusere på. Eksempler på hvordan man har grebet det an på de forskellige skoler, kan I læse efterfølgende.

Det store overblik

Ifølge Thomas Jensen er hans tre kæpheste i forhold til Læringscentrets opgaver følgende:

"Målet er ikke at PLC har et velfungerende team – målet er at gøre noget, som gør lærerne bedre, som gør eleverne bedre. Opgaven er at styrke læreres praksisrefleksion og at styrke den professionelle dømmekraft."

Citat Thomas Jensen

opstå, når man er vejleder og ikke har noget ledelsesmandat, men kommer til at sidde for bordenden. Hvordan kan vejledere og ledere arbejde med legalitet, som er formel på skolen (ret til at styre via love), f.eks. via en funktionsbeskrivelse, og legitimitet, som er noget vejlederen selv via sin personlige og faglige kompetence oparbejder (ret til at styre via omdømme).

Skolerne skulle herefter arbejde med "Tegn på et godt PLC", som læringskonsulenterne i UVM havde udarbejdet, og en enkel projektstyringsskabelon, som skulle sætte fokus på, hvad skolerne ville opnå på kort og lang sigt. (Se skoleeksemplerne).

- Første kæpheste er overblik over materialer og den didaktiske funktion. I bekendtgørelsen om PLC er der to hovedopgaver; 1) den klassiske skolebiblioteksopgave, at skabe overblik over og formidle materialer og tilgængelige undervisningsressourcer og 2) den didaktiske og understøttende funktion, hvor PLC går ind i planlægning, gennemførelse og evaluering af undervisningen på baggrund af fælles mål, siger Thomas Jensen og uddyber:

- Læringscentret skal være noget andet end et folkebibliotek, og her er den store forskel den didaktisk pædagogiske iscenesættelse, som kobler opgave 1 og 2. Et læringscenter kan hjælpe med at tage fat i ►

et konkret materiale og facilitere og kvalificere drøftelser om hvilke dele af fælles mål, som eleverne forventes at lære ved dette materiale, og hvad er der af mangler. Hvor er der brug for supplerende materialer eller for måske selv at udvikle et læringsforløb? Her kan læringscentret spille en stor positiv rolle i forhold til at skabe et overblik.

- Læringsvejlederen eller skolebibliotekaren kan bringe sig selv i spil på dette område, de kan være med til at etablere nogle fælles kriterier for, hvordan vi vurderer et læremiddel. For eksempel ved at lave en refleksionsguide eller spørgeramme for, hvad er materialet dækker og ikke dækker, tilføjer han.

Fritidslæsningen

- Anden kæphest er fritidslæsningen. Skolen skal stille materialer til rådighed for fritidslæsning og yde vejledning i brugen heraf. (Folkeskoleloven, Kap. 2, § 19, red.). At der skal ydes vejledning i brugen, er det, jeg ser som interessant.

Hvordan kan PLC stimulere læselyst igennem forskellige aktiviteter; oplæsning, fortælling, kuratering af samlingen, besøg i klasserne, den rullende bogvogn, læseuger, understøttelse af læsebånd. Her kunne skolebibliotekar og læsevejleder lave nogle koncepter for, hvordan man, med et klart formål, kan etablere læsebånd, læseuger eller læsefestivaler, mener Thomas Jensen og tilføjer:

- Den del er jeg optaget af, fordi vi ved, at nogle børn præsenteres for mængder af frilæsningsmateriale, og andre gør det ikke. Folkeskolen skal jo mindske betydningen af social baggrund. Jeg synes at det er så vigtigt, fordi det er noget, der på tværs af fag danner grundlag for at eleverne lærer - og at de lærer livslangt. Det synes jeg, at læringscentret skal stimulere.

Thomas Jensen tilføjer, at han desuden har nogle "under-kæpheste",

blandt andet at "vejen til den gode smag går igennem den dårlige", hvorfor han mener, at eleverne skal læse det, de har lyst til, og at Læringscentret skal være meget aktivt i forhold til at vise meget forskellig og også skæv litteratur.

- Sæt fokus på de pædagogiske dele i stedet for det praktiske. Jeg er imod, at der er en bibliotekar, der sidder ved en skranke. De personer, der er i det fysiske rum, synes jeg skal være i spil med at guide, læse op og fortælle.

Tværgående temaer

Som sin tredje kæphest fremhæver Thomas Jensen tværgående temaer:

- Der er mange lærere, som kan føle sig mere eller mindre fanget i nogle læremidler eller vaner, og som tænker "Jeg kan ikke nå det, hvis jeg skal igennem det system, vi har." Jeg oplever egentlig en stor lyst hos lærere til at bryde de vaner, så jeg er optaget af, at Læringscentret med et fokus på måske især de to tværgående temaer IT og medier og Innovation og entreprenørskab, kan være med til at bevæge undervisningen hen imod noget, der er mere produktorienteret og mere elevcentreret.

- I retning af nogle læreprocesser hvor elevernes egen- og medbestemmelse er i centrum, hvor elevernes samarbejde er centralt og med organiseringsformer og undervisningsforløb, hvor lærerrollen er ændret. Det har jeg ofte oplevet, at eleverne bliver stærkt optaget og motiverede af, siger Thomas Jensen og fortsætter:

- Man kan for eksempel målrette alle indsatser fra læringscentret i et skoleår sådan at det handler om Innovation og entreprenørskab, fordi man vil give lærere og pædagoger på skolen et fælles vidensgrundlag og nogle bestemte metodikker, og gennem nogle undervisningsforløb demonstrere, hvordan man kan

arbejde med området i den almene undervisning.

Ifølge Thomas Jensen kan læringscentret tilbyde nogle ekstra ressourcer, som gør det nemmere for lærerne. Det kan være en ressource i form af LC som fysisk rum, hvor man sætter fokus på film, levende billeder og filmiske virkemidler. Her kan man igangsætte et forløb eller køre et kursus, som giver en klasse basis for noget, de kan arbejde videre med. Det kan også være det fysiske rum som designlab, hvor man understøtter nogle bestemte læreprocesser i relation til innovation og entreprenørskab.

- Det er klart, at det er forløb, der kræver stærk styring og et stort overblik fra lærerside. Men jeg tror, at LC, både læringsvejlederen og de øvrige vejledere, virkelig kan bidrage positivt til en udvikling af skolen med fokus på, hvordan vi arbejder integreret og kontinuerligt med IT og medier og innovation og entreprenørskab. Det samme gælder temaet om sproglig opmærksomhed.

PLC som fælleskab

- Jeg er optaget af, hvordan fælles mål bliver en ramme for skoler og læreres arbejde. Af mange grunde. Dels fordi det står det i loven, at man skal, men også fordi jeg tror på, at der

er en stor styrke i at arbejde i fællesskaber, fastslår Thomas Jensen og tilføjer:

- Fællesskaber er nødt til at have noget, som danner en ramme, og den ramme kunne være de fælles mål. Fælles mål indeholder et stærkt bud på en progression og en faglig udvikling, noget man ofte hører, at fagteam efterspørger. Det kunne dække over et ønske om at finde hovedlinjerne for hvad eleverne skal lære på de forskellige trin. Den opgave ser jeg som helt central for PLC.

- Lige nu har vi fået lempede bindinger i fælles mål, hvilket jeg mener er en god ide, da vi gerne vil styrke den professionelle dømmekraft. Men taler vi om professionel dømmekraft, tror jeg, at vi skal se det som større end den enkelte lærer. Man må kunne snakke om hvad vi gør på de forskellige trin, og hvad det er for et læringssyn, vi har.

- Jeg tror, at fælles mål og et grundigt kendskab til læseplan og drøftelse af fagformål, er med til at styrke en gruppe af professionelle i deres drøftelse af, hvor det er vi gerne vil bevæge eleverne hen.

For Thomas Jensen handler det om, hvordan det lykkes læringscentret at blive et hold, der har fælles forståelse af centrale områder, og hvordan det lykkes at gøre LC til en agil konstruktion i skolen?

- For mig er det et skrækscenarie hvis LC bliver en organisatorisk gumpetung enhed. Ligeså meget som jeg tror på, at læringscentret kan fremme, facilitere og understøtte pædagogisk udvikling, ligeså meget kan det også være et sted, hvor noget ender. Målet er ikke, at LC har et velfungerende team – målet er at gøre noget, som gør lærerne bedre, som gør eleverne bedre. Hvis man skal koge det sammen til én sætning så må det være at "Opgaven er at styrke læreres praksisrefleksion

og at styrke den professionelle dømmekraft.

Den løbende udvikling

Afslutningsvis bad jeg Thomas Jensen pege på, hvad det så typisk er, der fungerer og omvendt hvilke vanskeligheder han oftest møder ude på skolerne i sit arbejde med udvikling af PLC:

- Noget af det jeg oplever meget stærkt er behovet for et kontinuerligt fokus. Det er ikke et sommerprojekt, der er brug for, men et langt, langt forløb. Og så er ledelsens rolle også vigtig. LC kan spille en central rolle i den pædagogiske udvikling på skolen og være en del af en strategisk ressource fra et ledelsessynspunkt. Men det kræver, at ledelsen er meget tydelig i sin rammesætning og opfølgning. Og det kræver at ledelsen magter, blandt mængder af andre opgaver, at gå så tæt på, så det bliver konkret.

- Det, jeg har set fungere bedst, er, at man har en mødekalender, der gør, at man nogle gange om året mødes med ledelsen og sin egen gruppe. At man har en dagsorden for, hvad man vil arbejde med. Det har en gavnlig virkning, når ledelsen allokerer tid i starten og slutningen af året, gerne tager en hel eller halv dag ud, hvor ledelsen sidder sammen med vejlederne. Der oplever vejlederne i høj grad at de har betydning, lige som det har betydning for ledelsen, at man er længe nok i samme rum for at etablere fælles forståelse.

Endelig slår Thomas Jensen fast, at de forskellige skolars vilkår er meget forskellige, og at det handler om at finde den form, der passer til den enkelte skole:

- Når vi tager dette med i betragtningen, ligger der både opgaver til det store PLC-fælleskab, og opgaver, som benytter sig af den klassiske skolebibliotekar eller læringsvejleders kompetencer.

Eksempler fra to skoler i Næstved:

Lille Næstved skole (6 afdelinger)

Problemstillinger de arbejder med:

Vi ønsker 6 afdelinger, hvor arbejdet er forankret på matriklerne og giver mening i forhold til eleverne.

- Hvordan kan vi understøtte, at alle undervisere får vejledning på en måde som giver mening for den enkelte?
De vil gerne gå på to ben - "være på tæerne" – og give lærerne noget, de ikke vidste de havde brug for, men også at lærere selv kan melde ind med, hvad de har brug for.
- Hvordan kan vi have en strategi for og en organisering af PLC, der rammesætter, tydeliggør og giver mulighed for prioritering og samtidig sikrer fleksibilitet?

Organisering:

2 gange pr. år – Plc-gigamøde for alle matrikler med deltagelse af faglige vejledere, it-vejledere og skolebibliotekarere.

2-3 gange pr. år - Alle afdelingers vejledere mødes med afdelingsleder, hvor man går i dybden med de to problemstillinger.

Desuden opererer man med begrebet "PLC-classic" – de tidligere bibliotekarere som fokuserer på bøger.

For mere info: Kontakt Charlotte Flaskager Thomasen på cftho@naestved.dk

Ellebækskolen (2 afdelinger)

Valgte tegn på et godt PLC:

- At alle medarbejdere årligt samarbejder med vejledere og ressourcepersoner
- At PLC er en central katalysator for god undervisning og skoleudvikling på Ellebækskolen
- At strategi og årshjul er rodfæstet i skolens – og dermed kommunens – mål og pejlemærker

PLC går på mange ben, da karakteren af de enkelte vejlederes opgave er forskellig.

F.eks. samarbejder læse- og matematikvejledere med klassens lærere, med udgangspunkt i testresultater og FUND-skemaer. Bibliotekar og IT-vejleder arbejder med aktuelle fokusområder som frilæsning, arbejde på drev, programmering etc. i samarbejde med lærerne. Faglige vejledere sparrer i forhold til vanskelige undervisningsområder.

Fokus på hvordan PLC bliver et samlet team og bliver bedre til at italesætte "vores fælles".

Organisering:

4 gange om året - alle, som er tilknyttet PLC.

Hver måned – møde i udvalgte grupper.

For mere info: Kontakt Anna Johansen på anna054w@nsvg.dk

"Jeg vil gerne læse noget spændende om død og ødelæggelse"

Af Eline Mørch Jensen

Syndflod er titlen på en kortroman af Peter Krogsholm i den nye serie Mellem Rum, som henvender sig til elever i udskoling. Serien, som er på i alt ni kortromaner, hvoraf de første tre udkom sidst i september, og de næste seks er lige på trapperne, er udgivet af Gyldendal i samarbejde med Læs for Livet. Sammen har de spurgt elever i udskoling hvilke bøger, de gerne ville læse, og blandt svarene var bl.a. at man gerne ville have "noget spændende om død og ødelæggelse."

Og det skal jeg da lige love for at de får i *Syndflod* – inklusive en god portion splatter og afrevne hænder. Serien, som særligt er blevet til med svage læsere og udsatte unge for øje, har et lixtal på under 15. *Syndflod* er på lix 15.

Syndflod handler om Jakob og hans ven Ramon, som er på vej hjem til Jylland efter et weekendbesøg hos Ramons far i København, da en eksplosion standser toget i tunnelen under Storebælt. Hvad er der sket? En ulykke, et terrorangreb? Sammen med kun tre andre passagerer er de to venner de eneste overlevende. Overalt ligger der blodige og maltrakterede lig og toget er fuldstændig smadret, dækket af glaskår, smeltet metal og ildebrande. Og vandet siver ind i tunnelen.

De overlevende er dels togtføreren, som får slukket brandene og organiserer at de hjælper en kvinde, som sidder fast, fri. Kvindens søn er død og kvinden hårdt såret, mens togtføreren, Jakob og Ramon ikke er kommet slemt til skade. Sammen prøver de at få nødudgangen op, men forgæves, og Jakob og Ramon

bliver sat til at finde mad og drikke blandt de døde.

Togføreren mener eksplosionen må skyldes en bombe og går straks ud fra at der må være tale om terror begået af muslimer. Han fatter mistanke til Ramon på grund af hans mørkere hudfarve og slår ham i gulvet. Ramon er vred og bange, da han kommer til sig selv. Han forsvaret sig og er i øvrigt ikke muslim, men selvom han så havde været det, havde det jo ikke gjort ham til den skyldige.

Drengene finder en bevidstløs dreng på deres egen alder, som de hjælper, men der er noget mystisk ved ham, for begge husker at han sagde "undskyld" til dem lige inden eksplosionen. Da de får mobildækning, forstår de at der er sket terrorangreb på 30 forskellige steder i Danmark. Senere tager kulten Jesu Kristi Kirke af De Sidste Dage ansvaret. En mand toner frem i Nyhederne og siger at det er "Guds vrede" der har ramt dem og at han, lige som Abraham, har ofret sin søn Isak i tunnelen.

De opdager at den dreng, de har reddet må være Isak, som har forårsaget bombesprængningen, og både kvinden og Jakob vil hævne sig på ham, nu da de er tæt på at opgive håbet om at blive reddet. Men Ramon, som i øvrigt lægger mærke til at der ikke mere tales om terror og islam, men om kult og angreb, forhindrer det: "... det er ikke os, der skal dømmes ham. Så er vi jo ikke en skid bedre selv."

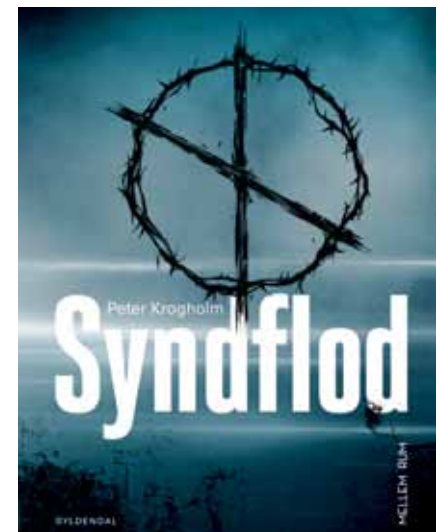
Ramon slipper som den eneste ikke ud af tunnelen, da det omsider lykkes at få nødudgangen åbnet. Til det sidste hjælper han – som historiens absolutte helt - med at få de andre sikkert ud, inden han selv bliver taget

af en flodbølge af havvand, der kommer væltende og skyller ham med sig. Hvorpå Isak for første gang åbner øjnene og stirrer ind i Jakobs øjne. *Uhyggeligt!*

Og både spændende og effektivt fortalt, selvom historien et par steder virker en lille smule utroværdig, som for eksempel når Jakob gør sig tanker om at elske burgere fra McD. eller om Isaks tatovering er lovlig. Ville man gøre sig den slags overvejelser i et tog fuld af døde mennesker? Jeg tror det ikke. Det er også sympatisk at Ramon vil have togtføreren til at trække sine fordomme om muslimer tilbage, men måske er det knap så realistisk at man ville begynde at diskutere politik med en racist, når man kæmper for sin overlevelse ...

Men realisme eller ej, med denne bog får de store (måske især drenge) i hvert fald "noget spændende med død og ødelæggelse." Og stort tillykke med det!

Syndflod
Af Peter Krogsholm
Del af serien MELLEMLUM
Gyldendal 2019

Pædagogisk LæringsCenterForenings Pris 2019

Årets plakater er udført af Kathrina skarðsá

Format 50 X 70 cm.

Pris: 1 stk. kr. 50,-

5 stk. kr. 230,-

Særtryk om Mette Eike Neerlin / Pris: 10 stk. kr. 100,-

Alle priser er ekskl. Moms og forsendelse.

Bestilling hos:

PLCF Kommunikation

C/o Dan sklærere forening en

Rathsacksvej 7

1862 Frederiksberg C.

Tlf: 2279 0010

laeringscenterforening@dansk lf.dk